

Opfattelse og den almindelige Opfattelse i Danmark undertrykker en vis Nation paa en brutal Maade. Det paastaas, at de Foranstaltninger, som Regeringen har truffet til forskellige Tider, for Menneskealdre siden, ja for saa lang Tid siden som Begyndelsen af det forrige Aarhundrede, have tilsigtet at undertrykke færøsk Nationalitet; det siges endvidere, at dette Formynderi paa Øerne er godt paa Veje til at blive en Skændsel for Danmark i Europas Øjne, og i den Forbindelse nævnes tyske Blades Udtalelser. Jeg henviser ærede Medlemmer til de omtalte Artikler, som staa til Raadighed, og som for Resten have henligget i Tingets Læsestue.

Hvad for det første angaar Angrebene vedkommende den ældre Tid, Kongernes Eneyoldstid, kan jeg aldeles ikke anerkende deres Berettigelse, men selv om det forholdt sig saaledes som paastaet, synes jeg, at allerede det, at saadanne Ting fra Fortiden drages frem, tilmed uden nogen virkelig Anledning, er betegnende for Dybden af det Had, som har dikteret de paagældende Artiklers Ordlyd. Hvad endvidere angaar Tiden siden Indførelsen af den frie Forfatning, er der intet som helst foregaaet paa Færøerne med Hensyn til Sprog, Skoleforhold osv. uden de stedlige Repræsentationers Ønske og Villie. Saaledes er det Skolevæsen, der har udviklet sig paa Øerne i de sidste 30—40 Aar; opstaaet ifølge Begæring af de enkelte Sognes Bestyrelser og med fuld Tilslutning fra Lagtinget, altsaa helt igennem efter Befolkningens Initiativ og med dennes fuldkomne Samtykke. Hverken Regering eller Rigsdag har i mindste Maade søgt at lægge noget Tryk paa os Færinger med Hensyn til vort Skolevæsens Ordning, med Hensyn til Sprogforholdene i Skolen, for Domstolene, i Kirken eller andetsteds; vi have i det hele taget haft fuld national Frihed.

En helt anden Sag er det, at der i den senere Tid har været Modsætninger til Stede paa Øerne mellem os Færinger indbyrdes angaaende de nationale Forhold, derunder ogsaa Benyttelsen af det danske og det færøske Sprog. Paa den ene Side staa den færøske Befolkning i Almindelighed, der ikke vil give Slip paa det danske Sprog eller vor Stilling som en Del af det egentlige Danmark, og som anerkender Berettigelsen af de to Sprog og mener, at disse meget vel, ligesom tidligere, maa kunne forliges paa Øerne. Paa den anden Side staa nogle Chauvinister, der ikke ville anerkende Ret for noget

andet end færøsk, som ville svække vor Forbindelse med Riget og omdanne Øerne til et Biland. Efter min Opfattelse vilde det være en Undertrykkelse og tillige et Forræderi mod dansk Nationalitet, hvis Regeringen vilde hjælpe Mindretallet paa Øerne til mod den færøske Befolknings Villie at tilbagetrænge det danske Sprog og dansk Nationalitet paa Øerne. Herom kan der selvfølgelig heller ikke være Tale. Hensigten med disse voldsomme Angreb er tydelig nok; man søger dels at opfanatisere Befolkningen paa Øerne og der at skabe en unødvendig national Modsætning, som slet ikke har været til Stede tidligere, og dels søger man endelig at skræmme den danske Offentlighed, og i den Henseende er navnlig den Sammenstilling, som jeg nævnte før: „Dansen paa Færøerne“ osv., bestemt til at gøre god Virkning.

Dette er jo meget beklageligt, men heldigvis, og det ønsker jeg her stærkt at fremhæve, staa den færøske Befolkning ikke bag disse Angreb. Ikke alene det Parti paa Færøerne, som jeg tilhører, men ogsaa Modpartiet som saadant misbilliger dem sikkert. Nej, det er den samme Retnings Mænd, bestaaende af nogle Separatistførere, som gav Anledning til Omtale her i Tinget og vakte en Del Opsigt for nogle Aar siden. Jeg henviser til Rigsdagstidenden 1902—03, Forhandlinger i Folketinget Sp. 3457 ff.; da paatalte et Medlem af dette Ting, som hører til det socialdemokratiske Parti, den nuværende 4de Landstingsmand for 9de Kreds (Harald Jensen), et Angreb paa det danske Folk som Helhed, som var fremkommet i et færøsk Blad, nemlig det daværende „Fuglaframi“; redigeret af en vis Hr. Sverre Patursson. Den daværende Folketingsmand for Færøerne skrev bl. a., at han ikke stod i nogen som helst Forbindelse med det paagældende Blad eller havde noget som helst Ansvar for det, men han erkendte, at det var et særlig grimt Udfald mod Danmark og det danske Folk. Disse Udtalelser har jeg ment, det var nødvendigt at fremføre.

Jeg vil nu slutte med Ønsket og Haabet om, at den lille Befolkning paa Færøerne vil lægge al sin Kraft i Samfundsarbejdet under de frie Forhold, som ere til Stede, og med Fastholden af den ældgamle Forbindelse med Danmark.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Jeg skal imødekomme den ærede Forespørgers Ønske om at besvare hans Forespørgsel saa kort og klart som muligt. —